

Glasiló „Slovenskega čebelarskega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko sè sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Ustanovitev »Slovenskega čebelarskega društva«. — Pravila »Slovenskega čebelarskega društva«. — Frančišek Rojina: O naprednem čebelarstvu. — Dopisi. — Raznoterosti. — Vprašanja in odgovori. — Društvene stvari. — Listnica uredništva.

Ustanovitev „Slovenskega čebelarskega društva“.

Slavno vodstvo c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani je uvidelo, da je čebelarstvo na Kranjskem, v primeri z drugimi strokami kmetijstva, na najnižji stopnji, in da to ne le ne napreduje, temveč vidno propada. Vsakdo je prepričan, da stori kmetijska družba vse, kar je le mogoče za prosep kmetijstva; koliko tisoč in tisoč drevesc je že razdelila med svoje ude, koliko pomogla za zboljšanje živinoreje, poljedelstva i. t. d. Tudi na čebelarstvo ni nikdar pozabila, a bolj kot kedaj, zanimati se je jela v zadnjem času za zboljšanje tega, za Kranjsko nekđaj tako obilnega vira dohodkov.

Sklicala je na dan 8. novembra pr. l. v Ljubljano čebelarski shod, na katerem se je ukrenilo ustanoviti „Slovensko čebelarsko društvo“ za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko sè sedežem v Ljubljani. Na tem shodu se je nadalje sklenilo, naj društvena udnina znaša 1 gld. na leto in da naj društvo izdaja vsak mesec strokovni list, katerega naj dobiva vsak društvenik zastonj. Tajništvo kmetijske družbe je prevzelo nalogo, vse potrebno ukreniti, da se ta namerava zvrši. Isto je takoj predložilo c. kr. deželni vladi pravila za društvo, katero je sestavil ravnatelj gospod Gustav Pirc, in je pričelo z vzprejemanjem udov. 24. januarja t. l. se je vršil v pisarni kmetijske družbe občni zbor „Slovenskega čebelarskega društva“, ki je izvolil društveni odbor; 27. januarja je bila prva in 10. februarija druga seja društvenega odbora.

Podrobno poročilo o ukrepih občnega zbora in odbora v obeh sejah je priobčeno na drugem mestu tega lista.

Imamo toraj „Slovensko čebelarско društvo“ h kateremu naj pristopijo vsi čebelarji in prijatelji čebelarstva iz vseh krajev slovenske zemlje. Združimo se v skupno delovanje za povzdigo te plemenite, že našim pradedom tako priljubljene stroke, kot delajo čebele skupno za blagor svojega panja. Kot skrbe one za svojo matico, ki jo pitajo z najboljšo hrano, tako skrbimo tudi čebelarji za svoj list in mu pošiljajmo članke o naprednem čebelarstvu, ki so sestavljeni na podlagi lastne skušnje ali skušnje drugih, slovečih čebelarjev. V listu se bomo pomenili in posvetovali, kako nam bo umno čebelariti, da bomo imeli od čebelarstva ne samo veselje in zabavo, temveč tudi kolikor mogoče velik dobiček. Društvena naloga bo delati na to, da se bodo čebelarški pridelki tudi pri nas tako cenili, kot se cenijo drugod, ker to je že vendar od sile, da so zdaj cene za kilogram medu ali voska do malega take, kot so bile prej za stari funt. Včasih je bila navada, da so se zbrali naši čebelarji vsako leto „na Križevo“ t. j. o češpljevem sejmu v Ljubljani „pred mostom“, da so se dogovorili za cene medu za vsako leto posebej, a zdaj je prišlo to čisto iz mode. Res je, da delajo razni sirupi čebelarjem škodo, vendar ima pristen med še vendar svojo veljavo in „Slovensko čebelarско društvo“ bode skrbelo za to, da bodo njegovi društveniki zalagali le one medarje, ki bodo tudi njim privoščili primeren delež za njih trud, in ki bodo pošteno ravnali z njihovimi pridelki, da bo čebelar v slučaju, če mu primanjka medu, dobil pri njih zanesljiv pitanec in ne zmesi, s katero poklade svojim čebelam smrt, ki ne ugonobi samo njegovih čebel, temveč mnogokrat tudi vse v okolici.

Da bo pa moglo društvo uspešno delovati, ter da bo doseglo svoje namere, podpirati jo bodo morali v prvi vrsti društveniki sami, katerih geslo bodi: edinost in napredek. Svojej nalogi bo društvo le tedaj kos, ako bo močno, in izvestno bodo skrbeli za to najbolj gg. duhovniki in učitelji na deželi. Kdo drugi bo opozoril čebelarja tam kje v kakem zakotju na „Slov. čebelarско društvo“ in na „Slov. čebelarja“, mu razložil njun pomen in ga pridobil za društvenika, če ne duhovnik ali učitelj? Od teh dveh stanov je odvisno, bo li naše društvo procvitalo in napredovalo ali le životarilo. Vse farne in učiteljske knjižnice in bralna društva po deželi naj bodo naročena na „Slov. čebelarja“, ki bo budil zanimanje za čebelarstvo, narodu v korist. Marsikateri gospod poštar je tudi čebelar; i ta naj po svojej moči deluje v prid dobri stvari. Da bodeti slednjič tudi država in dežela naše društvo, in s tem razvoj čebelarstva podpirali, o tem ne dvomimo. — Ker pa je naše delo brez sreče z nebes prazno, prosimo Boga, naj porosi svoj blagoslov po polji in livadah in naj nam dà obilno dobrih letin.

Fr. Rojina.

Pravila „Slovenskega čebelarskega društva“.

§ 1.) „Slovensko čebelarско društvo“ ima kot društvo čebelarjev in prijateljev čebelarstva namen, pospeševati čebelarstvo s poučevanjem, z

vzpodbujo, z vzgledi in z dejansko podporo. Društveni sedež je v Ljubljani.

§ 2.) Pomočki društva so: Letni doneski družtenikov, ktere določi občni zbor, podpore iz javnih zakladov in kterikoli drugi doneski.

§ 3.) Društvenik more biti vsak samolasten človek dobrega imena, ki se zglati za vzprejem. Društveniku je dolžnost ravnati se po društvenih pravilih in podpirati društvene namere ter ima pravico sprejemati koristi od društvenega delovanja.

Društveniki so pravi in častni. Prave društvenike sprejema odbor, častne pa imenuje občni zbor. Kdor ne plača letnega doneska, preneha biti društvenik.

§ 4.) Društvo vodi odbor, v kterem so: predsednik, podpredsednik in trije odborniki, ktere voli za dobo enega leta društveni občni zbor. Odborniki volijo izmed sebe tajnika in blagajnika, ktera posla pa more opravljati enega ali oba tudi predsednik ali podpredsednik. Odbor sklepa v svojih sejah z nadpolovično večino navzočih.

§ 5.) Redni društveni občni zbor sklicuje in vodi predsednik ali, če je ta zadržan, podpredsednik. Občni zbor bodi vsako leto v Ljubljani, in sicer po vspredu, ki izide vsaj 8 dnij pred občnim zborom v društvenem glasilu, če se tako izdaja, drugače pa v uradnem glasilu c. kr. kmetijske družbe kranjske.

Občni zbor je sklepčen, če je navzočih vsaj 20 družtenikov.

Če občni zbor ni sklepčen, ima predsednik, oziroma podpredsednik, pravico sklicati nov občni zbor po ravno istem vspredu in na kterikoli način v najkrajšem času ter je potem ta zbor sklepčen ob vsakem številu navzočih družtenikov.

Občni zbor voli odbor, določa letne doneske družtenikov, potrjuje letna poročila odborova, račune in proračune ter daje — ako treba — navodila za društveno delovanje. Sklepi občnega zbora so veljavni, če zanje glasuje nadpolovična večina navzočih družtenikov.

§ 6.) Predsednik zastopa društvo na zunaj. On podpisuje vse spise, katere izdaje društvo ali društveni odbor, imenoma tudi vse pravnoveljavne spise. Kadar je predsednik zadržan, preidejo vse z njegovim uradom združene pravice in dolžnosti na podpredsednika.

§ 7.) Spore, nastale iz društvenega razmerja, poravnava razsodišče. Vsaka sporna stranka izvoli po dva razsodnika, ti pa enega načelnika. Ako ktera stranka noče voliti, izvoli predsednik sam razsodnike. Zoper razsodbo razsodišča ni nobenega priziva.

§ 8.) Razpust društva more skleniti občni zbor — pri čegar razpisu je treba naznaniti nasvetovani razpust — in sicer le v navzočnosti najmanj četrtine vseh družtenikov z dvema tretjinama glasov vseh navzočih.

Premoženje razpuščenega društva pripade c. kr. kmetijski družbi kranjski, ktera ga sme porabiti le v pospeševanje čebelarstva.

O naprednem čebelarstvu.

(Priobčuje Fr. Rojina.)

I.

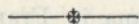
Pretečeno poletje sem bil, kot odposlanec c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani, na svetovni čebelarški razstavi in na mednarodnem kongresu čebelarjev v Bruselju, da bi spoznaval ondi načine umnega in naprednega čebelarstva drugih narodov in da bi potem to, kar sem videl in slišal tam, tudi našim čebelarjem poročal. Preobširno in tudi brez koristi bi bilo podrobno poročati, koliko in katere čebelarske predmete je kdo razstavil; moj namen je le splošno povedati, kako razvito in na visoki stopinji je čebelarstvo v ondotnih krajih, in kake pojme sem dobil o naprednem čebelarstvu vsled predavanj slovečih in izkušenih čebelarjev na čebelarskem kongresu. Priobčeval bom to v zaporednih člankih pod zgornjim naslovom, oziraje se na omenjena predavanja, na izkušnje naprednih čebelarjev in na naše čebelarske razmere.

Najprvo hočem omeniti na kratko in površno kongres in čebelarsko razstavo v Bruselju, prilično pa bom zanimajše in važnejše stvari bolj natančno opisal.

Kongres ali zborovanje čebelarjev, za katero se je pisмено prijavilo 636 čebelarjev, ki jih je pa zaradi slabega vremena mnogo izostalo, se je vršilo tri dni, dopoldne in popoldne. Predavalo je 11 najboljših čebelarjev. Razstavcev je bilo 347, ki so razstavili ogromno množino svojih čebelarskih pridelkov in izdelkov; iz Belgije jih je bilo 255, iz Luksenburga 36, iz Francoskega 27, iz Nemčije 15, iz Laškega 6, iz Avstrije 4, iz Angleškega 3 in iz Švice 1. Razstava je bila razdeljena v 8 oddelkov. V 1. oddelku je razstavilo čebele 24 čebelarjev v najrazličnejših panjih. V 2. oddelku so bili razstavljeni panji brez čebel; 60 razstavcev je razstavilo: 64 panjev s premakljivim, 24 z napol premakljivim in le 15 panjev z nepremakljivim delom; videti je bilo tudi par košev ali pletarjev. — 3. Oddelek je obsegal čebelarsko orodje 65 razstavcev. Naštel sem tu 30 izmetalnikov različne velikosti in sestave, pregledal mnogo vsakovrstnih topilnikov za med, priprav za čiščenje medu, kadilnikov, pasti za trote, glažov za med, priprav za pitanje, za izdelovanje umetnega satja itd. — V 4. oddelku je razstavilo 192 čebelarjev in medarjev med in vosek; na stotine raznih glažov medu in na cente voska je bilo zloženega po dolgih mizah. — Kaj znajo napravljati iz medu, videlo in pokušalo se je v 5. oddelku. 53 producentov je razstavilo medicó in medeno víno, ki pa nima nikakega okusa po medu in se težko loči od naravnega vina; posebno dobro in močno je bilo neko tako vino iz leta 1889. Razne likere in žganja razstavilo je 18, medeno pivo 10 in kis 47 razstavcev. Veliko časa bi moral imeti, kdor bi hotel vse steklenice, katerih je bilo na tisoče, prešteti. — V 6. oddelku je izpostavilo 46 razstavcev razna učila, podobe, zbirke medunosnih rastlin, čebelarske knjige i. dr. 7. oddelek je obsegal vsakovrstne vage, priprave za izdelovanje medenih pijač, sveč itd. in 8. oddelek različne časopise v več letnikih, kar so jih izdala belgijska, francoska in druga čebelarska društva.

Za zdaj naj zadostuje to kratko poročilo iz bruseljske razstave, iz katerega pa je vendar razvidno, kako zanimanje je za čebelarstvo drugod. Če primerjamo sami sebe, z recimo belgiskimi čebelarji, priznati moramo, da smo zelo daleč za njimi, kljub temu, da imamo izvrstne čebele. V prihodnji številki našega lista bomo brali v posebnem članku, kako hitro in zakaj so se povzdignili ti na tako visoko stopnjo čebelarstva, ti ki so bili pred desetimi leti malo ne tam, kjer smo zdaj še mi. Ako imajo drugi narodi zavest, in dobro vedo, kaj jim prija, zakaj bi si tudi Slovenec ne pomagal, vsaj mu je treba!

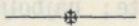
Glej! Stvarnica vse ti ponudi,
Le jemati' od nje ne zamudi!

Dopisi.

Iz D. M. Polja. Z veseljem sem pozdravil misel, katera se je objavila v „Kmetovalcu“, namreč, da se namerava ustanoviti „Slovensko čebelarstvo društvo“, ki bo izdajalo tudi čebelarški list. Res, živa potreba je bila, ustanoviti tako društvo, ki bo združevalo slovenske čebelarje v tesnejšo zvezo, vsaj zdaj smo bili kot raztresene ovce brez pastirja. Kako so organizovani čebelarji drugih narodov! Koliko čebelarskih društev imajo, izmed katerih štejejo nekatera po več sto, celo po več tisoč udov, mi pa, ki bivamo v krajih, ki niso nič manj ugodni za čebelarstvo kot drugje, ki marsikatero druge kraje, glede na to ugodnost, nadkriljujejo, nismo imeli društva, ki bi nas vspodbujalo in poučevalo v umnem čebelarstvu. Zato ni čuda, da smo v čebelarstvu glede načina, z malimi izjemami na isti stopnji, kot so bili naši pradedi pred sto in več leti; razložek je le ta, da je bilo takrat veliko čebelarjev, dandanes pa jih je le še prav malo, in večina ulnjakov stoji praznih, ali pa so se že sesedli na kup. Treba nam je pouka, kako nam bo racijonelno čebelariti, in ako bo društvo delovalo tako, kot delajo taka društva drugje, povzdignilo se bo brez dvoma v kratkem naše čebelarstvo. Lepo, pa tudi težko nalogo ima društvo, a doseglo bo svoj namen, če se ga oklenejo vsi čebelarji in ga podpirajo prijatelji čebelarstva.

Novemu društvu želim vspeha v svojem delovanju, naj cveti in naj se razvija, Vas zavedne čebelarje pa prisrčno pozdravljam M-r-c-n.

Raznoterosti.

Kako se ceni kranjska čebela drugod. V monakovskem čebelarskem listu piše neki ondotni čebelar:

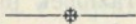
1.) Kranjice lete že na vse zgodaj, ko je še precej hladno, med tem, ko so nemke še tako rekoč „v pernících“. One so toraj trdnejše in morejo večji hlad prenašati. 2.) Delajo pridno prav do mraka. 3.) Niso tako huđe kot naše, kar posebno za začetnike ni brez pomena. 4.) So rodovitne, rade po večkrat roje in so posebno v takih letinah koristne, ko domače obupajo, doma ostajajo, nazadujejo in ne roje; zadnje dve leti (1896/97) mi domače

niso dale nobenega roja. 5.) Veselje za delo je pri njih velikansko; imamo jih lahko za opekarje in za zidarje nemških hiš t. j. celic in satja. 6.) Jenessko pašo popolnoma izkoristijo in prav do zadnjega nabirajo, ko so domače že zdavnej nehale. 7.) Zastavijo prej zalego.

To je sedem prednosti, ki jih imajo kranjske čebele pred našimi, zatoj zaslužijo, da jih bolj čislamo, kot domače.“

Opomba urednika: Nekateri nemški čebelarji sicer niso naši čebeli naklonjeni, ker prerada roji, a to so le posamezniki v takih krajih, kjer je samo spomladna in poletna paša, splošno pa jo vendar čislajo ne samo Nemci, temveč je slavno-znana na Francoskem, v Švici, v Belgiji itd., da še celo v Ameriki, kar je zasluga v prvi vrsti gospodov Ambrožiča in barona Rothschild-a, potem Egidija, Ivana in Frančiška Jegliča, Modica, Šuštaršiča in Žumra, ki so razposlali že na tisoče panjev kranjskih čebel na vse strani sveta. Na mednarodnem čebelarškem kongresu v Bruselju trdil je eden izmed najmenitnejših belgijskih čebelarjev M. K. de Kesel vspricho najmanj sto najboljših čebelarjev, da je kranjska čebela najpridnejša izmed vseh plemen čebel, kar jih poznajo, posebno če je matica oplemenjena od laškega trota. Ravno ta čebelar, izumitelj slovečega dijagonalnega panja, bavi se že par let z iznajdbo posebnega panja za kranjske čebele, s katerim namerava doseči manj rojev, pa več medu. Obljubil je uredniku tega lista, da mu pošlje, ako se mu iznajdba posreči, tak panj, da i ta poskusi, če se bo panj tudi na Kranjskem obnesel.

Med je pristen, ako se v špiritu popolnoma raztopi. Ena žlica medu in tri žlice špirita se v steklenici dobro zmeša in se pusti nekaj ur stati; če se vsede na dnu kaj gošče, je bil med „popravljen“.

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje 1. Vsako spomlad, kadar svoje čebele spustim, pa še ni dovelj beriva, ter jeseni, ko se paša odtrga, prihajajo čebele iz sosednjega čebelnjaka na rop, in mi napravijo včasih znatno škodo. Kaj mi je storiti, da v prihodnje to preprečim? (Fr. K. na V.)

Odgovor: Ropanje je lažje preprečiti, kot potem ostaviti, ko so se čebele ropanja že navadile, zato pa mora biti čebelar previden. Naj nikoli ne pita v lepih dneh, ko čebele lete; najboljši čas pitanja je zvečer, da pospravijo čez noč med v celice in ne zamude nič časa. Pazi naj, da ne razlije, kadar pita, medu, in da ne namaže vseh končnic; izpraznjena koritca pa naj deva v kak zaprt, prazen panj, sicer diši v čebelnjaku. Spodrezovati se nikakor ne sme v lepem vremenu. Skrben čebelar naj ne trpi dalj časa brezmatičnih panjev v svojem čebelnjaku, kajti pri takih se najraje prične ropanje. Pomaga naj jim takoj na primeren način, oziroma jih združi z drugimi panji.

Kljub temu pa, da čebelar vedno previdno ravna, se večkrat prične ropanje, zlasti spomladi, ko še ni paše, ali kadar se ta odtrga. Čebele stikajo po njih nagonu povsod za medom in ni se čuditi, ako ga skušajo dobiti iz

drugih panjev, iz katerih jim tako prijetno diši. Včasih skušajo to pri domačih panjih, navadno pa pri sosedovih. Take čebele, ki nameravajo ropati ali pa že ropajo, spoznati je lahko že po njih obnašanji. Najprvo letajo okoli čebeljnaka in iščejo, če bi bilo mogoče kje zadej ali od strani priti do medu. Kadar opazi čebelar okoli čebelnjaka stikajoče čebele, takoj ve, kaj ima to pomeniti in zdaj je treba pozornosti. Ko ropnice uvidijo, da zadej ne pridejo do medu, poskušajo to pri žrelih, in če jih človek pri tem opazuje, si mora misliti, da ravnajo s prevdarkom in preišljeno zvijačo. Taka tatica se vsede na brado ali na končnico panja in se počasi bliža žrelu, ter se hoče zmuzniti v panj, a domačinke jo takoj zapode. Potem leta z nenavadno razprostrtimi perutnicami in doli visečimi nogami — domače jih drže skrčeno — prav hitro okoli žrela, se pomeša med domače in hoče, meni nič, tebi nič, kar naravnost skozi žrelo. Toda preuboga je, če je panj močan; prime jo hkrati več čebel, ter jo vlečejo za noge, perutnice in tipalnice, kot bi jo hotele razpotegniti, in srečna je, če more, na pol gola, uiti; zato so stare grešnice, ker imajo ščetinice potrpane, črne. Človek bi mislil, da se bo taka revica zdaj vendar nemudoma vrnila domov, toda, ko se tam kje na strani nekoliko odpočije in si pogladi ostanke razmršenih ščetinic, poskuša svojo srečo pri drugih panjih. Pri močnih se ji povsod slabo godi, dokler ne izstakne kakega revčeka z velikim žrelom, ali takega brez matice. Pri takih ne najde tako hrabre straže in ker je izkusila že vse drugačne praske, kot je to, če jo kaka beraška čebelica malo za nogo prime, se kar zmuzne v panj, kjer se napije medu, da ga komaj domov nese. Zdaj se ne vrne več sama. Pripelje saboj več tovarišic in ako čebelar takemu ropanemu ne priskoči na pomoč, ga mu v kratkem času uničijo ali vsaj popolnoma osuše in se potem takoj drugega lotijo.

Da se ropanje prepreči, je treba takoj, ko se opazijo prve ropnice, slabe panje tako pripreti, da more samo po ena čebela skozi žrelo, ali pa se žrelo zamaši z ilovico, skozi katero se napravi s primerno palčico malo luknjico za posamezne čebele. Če se stori to pravočasno, pomaga navadno. Drugo sredstvo zoper ropnice, katero vselej pomaga, pa je to-le: V 1 liter kropa se dene 5 *dkg.* kristalizovane karbolne kisline in 5 *dkg.* glicerina. S to tekočino, ki ima zelo zopern duh, se namaže v začetku ropanja nekoliko panjeva brada, ako pa je ropanje že razvito, se denejo pred žrela ropanih panjev s tekočino napojene cunjice.

Društvene vesti.

Občni zbor „Slov. čebelarskega društva“ se je vršil 24. januvarija t. l. v pisarni c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani. Občni zbor je izvolil predsednikom ravnatelja v Marijanišču, preč. gosp. profesorja dr. Frančiška Lampeta, podpredsednikom ravnatelja kmetijske družbe gosp. Gustava Pirca, in odbornikom gg.: bogoslovca Rado Germovnika, čebelarja Petra Pavlina in učitelja Frančiška Rojino. Občni zbor je nadalje ukrenil izdajati strokovni list „Slovenski čebelar“, katerega uredništvo se je poverilo gosp. Fr. Rojini, učitelju

v Šmartinu pod Šmarno goro. Ravnatelj gosp. Pirc je naznanil, da je c. kr. deželna vlada društvena pravila, z odlokom z dne 18. decembra preteč. l. števil. 43222 potrdila; pravila se prebero. Na predlog gosp. Jožefa Murze iz Krapjega na Štajerskem se je odboru naročilo sestaviti nova društvena pravila, ki bodo omogočila snovanje podružnic „Slovenskega čebelarstva“ po Štajerskem, Koroškem in Primorskem.

Odslej naj se vse pošiljatve, tičočee se „Slovenskega čebelarstva“ pošiljajo pod tem naslovom v Ljubljano, dopise in članke za list pa uredniku v Šmartno pod Šmarno goro, pošta Št. Vid nad Ljubljano.

Poročilo iz prve seje odbora „Slov. čebelarstva“, ki je bila 27. januarija t. l. v pisarni c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani:

Predsednik sprejme, kot ud stare čebelarke hiše, z veseljem vodstvo, v nadji, da bo spolnilo društvo svoje dolžnosti, da doseže zaželjeni sad. Tajništvo in blagajno podeli odbor bogoslovcu gosp. Rado Germovniku, uredništvo lista pa prevzame učitelj gosp. Frančišek Rojina.

Posvetovalo se je, kako je spremeniti vsled sklepa občnega zbora društvena pravila. Po popolnjenih pravilih ustanovljale se bodo podružnice na Kranjskem in po sosednjih slovenskih deželah; vsaka taka bo naslovljena: „Podružnica slovenskega čebelarstva v Ljubljani v“ Odbor vsake podružnice imej toliko odbornikov, kot osrednji odbor, in obuj glede čebelarskih razmer neposredno s političnim oblastvom svoje dežele. Podružnice naj bodo pošiljale udnino osrednjemu društvu v Ljubljano. Podružnice izven Kranjskega obračati se bodo morale za podpore tudi na svojo deželno vlado.

Glede lista se je določilo, da naj izhaja vsak mesec po jedenkrat, na pol pole v obliki osmerke, čegar obseg bodi: glavni članek, čebelarke raznoterosti, novice in društvene vesti.

Ker je gnjiloba jeden najhujših sovragov čebelarstva, ki se zanaša največ s slabim medom, bo društvo rabilo vsa sredstva, da bodo medarji v prihodnje s pitancem vestno ravnali.

Tajnik.

— ◆ —

Listnica uredništva.

Gospod V. S. iz V. na Štajerskem. »Slovensko čebelarstvo« s sedežem v Ljubljani se je ustanovilo za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko. V slogi je moč, toraj Vas vabimo, da pristopite v obilnem številu k društvu. — Gospod R. G. iz V. Prosimo za obljubljeno obnožno. — Gospod F. R. v Lj. Lepa hvala za poslano. — Gospod F. J. na D. Prosimo!

Drugo številko „Slov. čebelarja“ pošljemo samo onim p. n. gospodom, ki pošljejo vsaj do 15. marca t. l. udnino, ali se pismeno oglasijo za ude. Ako kdo lista ne sprejme, ga uljudno prosimo, naj odda list drugemu prijatelju čebelarstva, ali naj ga blagovoli poslati nazaj.

Blagajnik.